

העקעק

ב. ז'יטקוב

לילדים היה עקעק מבוית. הוא אכל מידיהם, נתן ללטף את נוצותיו, עף חופשי וחזר תמיד.

יום אחד האחות התרחצה. היא הורידה מאצבע את הטבעת שלה, שמה ליד הכיור וסיבנה את פניה. אבל כששטפה אותם, הסתכלה - איפה הטבעת? והטבעת איננה.

היא קראה לאחיה "תחזיר לי מיד את הטבעת. אל תתגרה. מדוע לקחת?" "לא לקחתי דבר" ענה האח.

האחות התרגזה עליו והתחילה לבכות. שמעה זאת סבתא.

"מה קרה לכם?" אמרה "תנו לי את המשקפיים שלי. תכף אמצא את הטבעת." כולם התחילו לחפש את משקפי סבתא - אין משקפיים.

דבר מה נוצץ במקור. הביט טוב יותר - אלה משקפיים!

הוא הסתתר מאחורי עץ ועקב אחרי הציפור. והעקעק התיישב על הגג, הביט הנה והנה, האם מישהו לא מסתכל עליו, והתחיל במקורו לדחוף את המשקפיים לתוך חריץ שבגג. סבתא יצאה לחצר ואמרה שוב לילד "אמור, איפה המשקפיים שלי?" "על הגג!" ענה הילד.

סבתא השתוממה. והילד עלה לגג והוציא מהחריץ את המשקפיים של סבתא. ואחר כך הוציא את הטבעת וכמה חתיכות זכוכית ועוד מטבעות כסף אחדים.

סבתא שמחה המשקפיים שלה שנמצאו והאחות אמרה לאחיה "תסלח לי שחשדתי בכך, זה היה העקעק שלנו שגנב" והתפייסה אתו.

וסבתא אמרה "כן, כאלה הם העקעקים והעורבים. לוקחים כל מה שמבריק."

"הרי רק לפני רגע שמתתי אותם על השולחן" אומרת סבתא "מה קרה אתם? איך אוכל עכשיו להשחיל חוט במחט?" והתחילה לצעוק על הילד "זה מעשה קונדס שלך! למה אתה מרגיז את סבתא?" הילד נעלב. הוא רץ לחצר. שם הסתכל וראה את העקעק שעף מעל הגג ומחזיק